

FIATAL KÖLTŐK VERSEIBŐL

BORBÉLY JÁNOS:

1949-re

*Még üli a rettenet bénasága agyunkat...
még emlékszünk a vérre, pusztulásra,
a halálciklonokra, melyek füllünkbe zúgtak
s a pörkölődő emberhúsrá, gázra, —
még apját sirja vissza mennyi árva,
s kopog a kövön irgalmatlan talába
a nyomoréknak.*

*Sohase többé a borzongó borzalom —
véreső, könnyeső, halál-zivatar...
Sohase többé gyermeki szájról a jaj!
S legyen már végre igazságos béke,
döljenek össze az óceáni válaszfalak
s fehér, fekete, munkáskéz a kézbe,
s legyen már végre minden rab szabad!*

*Undorító pokol Nyugaton a világ!
Csak atom, üzlet, piac és rombolás,
szabadságtiprás, korbács-csattogás...
Mégis lesz béke! Lesz, mert a zsarnokok
hétszer tátongó csúf hidrafejét,
egyetlen bátor csapással levágja
a dolgozók földmozgató, építő ereje!*

*Muzsikál a béke, s a gyermekek álma
és élete kiszépül vele.*

(Borbély János a noviszádi magyar tanítóképző második osztályának növendéke. Fiatal — tizenöt éves —, bátor és törekvő. Verseiben talán még sok az utánérzés, sok a végig nem gondolt gondolat — de ez természetes és. Talán sikerül neki — mi őszintén kívánjuk —, »népét nem középiskolás fokon tanítani...«)